

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WAT DOEN WE MET HET LIJK ?

Komische thriller in vier bedrijven

door

1880

Pierre Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2008

Nr.2961

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WAT DOEN WE MET HET LIJK?* op te voeren moet de naam van auteur *PIERRE SOETEWY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2008/220/3
ISBN 978-90-385-10019

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Pierre Soetewey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren)

OLGA BLOESEM, 63 schrijft misdaadromans

FRANK, 37 haar zoon

STANSKE, 36 buurvrouw

JOS, 35 haar broer

CLOPTEROP, 40 hoofd van de G.A.T.-brigade

EVA, 30 vriendin van de familie

BOB, 25 vriend van Stanske

DECOR

Een ruime mooi ingerichte zitkamer met drie deuren en een groot raam met draperieën.

Deur 1 : naar hal en voordeur, waarin trap naar bovenverdieping (niet zichtbaar)

Deur 2 : naar keuken en kelder, en vanuit de keuken ook naar de tuin.

Deur 3 : naar inbouwkast.

Salonmeubelen, een safe (bedekt door schilderijtje), een “schrijfhoek”, d.w.z. een bureautje met schrijfgerief. Misschien een boekenkastje en een paar mooie kleinigheden.

EEN WOORDJE OVER DE PERSONAGES

OLGA BLOESEM, 63, schrijft misdaadromans, een lieve maar kordate dame, die houdt van de stilte en rust. Woonde vroeger in de stad, maar nu al een paar jaar tussen Bos en hei – praat AN.

FRANK, 37, haar zoon, verzekeringsagent, woont in de stad. Wil absoluut een alarmsysteem installeren, want er wordt in het dorp veel ingebroken – praat ook AN.

STANSKE : 36, buurvrouw, een lieve, maar o zo naïeve schattebout. Ze is schatrijk, want ze heeft enkele honderden hectares geërfd van een baron, waarvoor ze vroeger heeft gewerkt. Praat “schoon Vlaams” maar doet Olga soms na.

JOS, 35, broer van Stanske, een man die zo wat alles kan, vandaar dat hij overal gevraagd wordt om karweitjes op te knappen. Zijn taal is op het randje van het obscene af en soms erover.

CLOPTEROP, 40, politieman, hij heeft de GAT-brigade opgericht. GAT betekent Gewestelijke Anti-Terreur brigade. Hij waant zich heel belangrijk en noemt zichzelf “majoor”.

EVA, 30, vriendin van de familie waar ze vroeger vaak haar vakanties kwam doorbrengen – is ook agente.

BOB, 25, het jongste lid van de brigade, heeft nog weinig ervaring – vriend van Stanske.

EERSTE BEDRIJF

(Een zaterdag vooravond half december – buiten is het volop winter, maar binnen is het lekker warm. Olga zit in de salon en leest. Ze geniet duidelijk van de situatie : rust en stilte. Maar plots komen er allerlei vreemde geluiden uit de keuken)

OLGA : *(roept)* Zeg Frank, wat doe jij daarbinnen in de keuken ?

FRANK : *(vanuit de keuken)* Ik werk aan onze alarminstallatie.

OLGA :: Alarm ? Volgens mij klinkt het meer als het gekras van een olifant die viool speelt.

FRANK : *(komt binnen)* Luister ‘ns ma. als je mij voor de gek wil houden zeg het dan gerust. Ik doe wat ik kan. En totnogtoe is het goed gegaan vind ik. Daarbij ben jij het volgens mij die hier absoluut een alarm wou.

OLGA :: Ik ?! Ik wou absoluut géén alarm. We hebben samen dertig jaar in de stad op een appartement gewoond. Hebben wij daar ooit een alarmsysteem gehad ?

FRANK : Je woont hier niet meer in de stad, maar verloren midden bos en hei ! Het heet hier verdomme niet voor niks de Boshoeck ! Hoeveel huizen staan er hier ? Eén !

OLGA : Twee !

FRANK : Twee aan elkaar gebouwde huizen tot één tweewoonst ! En het dorp ligt hier ruim twee kilometer vandaan.

OLGA : En daarom heb jij mij zo’n stom alarmgedoe aangesmeerd.

FRANK : Je zult toch moeten toegeven dat het risico hier veel groter is dan in de stad ?

OLGA : Ik zou niet weten waarom !

FRANK : Stel ‘ns dat je ziek wordt. Of met je hoofd ergens tegenaan loopt. Of dat je een bezoekje krijgt van een landloper of een vagebond.

OLGA : Het enige dat ik hier af en toe zie voorbijkomen is een herder met zijn kudde schapen.

FRANK : Juist ! En dat is het nieuwe soort inspiratie voor je boeken. Je hebt er nu al veertig geschreven die allemaal in de stad speelden. Hier heb je nu het omgekeerde : overal bos en hei. puur natuur ! Maar ’t is nu bijna Kerstmis. Mis

je de kerstverlichting van de stad niet?

OLGA : Nee. Ik hou meer van de donkere nachten hier.

FRANK : Hoe lang woon je hier nu al ?

OLGA : Bijna zes jaar. En tenslotte woon ik hier niet helemaal alleen. Ik heb hier twee burens die vlak naast me wonen. Een broer en een zus, ongeveer van jouw leeftijd. Stanske en Jos !

FRANK : .. die samen wonen..

OLGA : Is daar iets mis mee ?

FRANK : Dat kan ik niet beoordelen. Maar ik snap niet waarom die mensen een soort tweewoonst wilden bouwen. Twee huizen die letterlijk aan mekaar kleven en die bovendien van A tot Z identiek zijn ingericht. Vergissen zij zich nooit van voordeur of zo ?

OLGA : *(lacht)* Wel, dat is al gebeurd. Als Jos weer 'ns een pintje te veel op had. Maar het zijn lieve mensen. Hun bedoeling was voor elk een huis te bouwen, naast mekaar.

FRANK : Waarom hebben ze dan één van de twee huizen verkocht ?

OLGA : Misschien omdat ik genoeg wou betalen. Maar daar heb ik nog geen minuut spijt van gehad. En leg me nu 'ns uit hoe dat fameuze alarmsysteem werkt.

FRANK : Ja. Kom 'ns hier bij de keukendeur.

(Olga doet dat)

Je ziet hier de schakelaar. Er zijn twee standen : AAN en UIT.

OLGA : Jaja, dat zie ik wel : AAN betekent dat het lawaai maakt en UIT betekent dat het zwijgt.

FRANK : Helemaal juist is dat niet. AAN betekent niet direct dat het werkt. Het betekent alleen dat het kàn werken. Iets of iemand moet het in gang zetten. Kijk nu 'ns : het staat op AAN en toch komt er geen sirene. Hoe komt dat ?

OLGA : Dat wil ik ook wel 'ns weten !

FRANK : Het is heel eenvoudig. Alleen als hier iets of iemand binnenkomt slaat het alarm aan. Kijk maar *(opent de buitendeur en wacht – er gebeurt niets)* Tiens, hoe komt dat nu ? Het zou moeten werken.

OLGA : En waarom doet het dat dan niet ?

FRANK : Dat vraag ik me ook af. Ik moet natuurlijk nog één en ander controleren.

OLGA : Ja, dat zal misschien het beste zijn. Maar ik weet nu toch al dat als ik van buiten naar binnen kom het hele geval begint te werken, enfin... zou moeten beginnen loeien.

FRANK : Ja ! Wel te verstaan als het op AAN staat.

OLGA : En als het op UIT staat ?

FRANK : Dan gebeurt er niks.

OLGA : En als ik van binnen naar buiten ga en het staat op AAN ?

FRANK : *(in de war)* Ja.. dat zal ik nog 'ns goed moeten nakijken. Ik ben er nu pas mee begonnen.

OLGA : Jaja, dat begrijp ik. Doe het maar rustig aan. En ben je van plan om in je appartement in de stad ook zo 'n lawaaierig geval te plaatsen ? Want ik neem aan dat jij wel in de stad zult blijven wonen.

FRANK : Dat ben ik beslist van plan. En hoe zit het met jouw fantasie, ma ? Aan een nieuw misdaadverhaal bezig ?

OLGA : Altijd, jongen.

FRANK : Je bedoelt eigenlijk dat je altijd hetzelfde verhaal vertelt ?

OLGA : In grote lijnen, jawel. Ik vermoord iemand en laat mijn inspecteur de moordenaar opsporen. Eerste vraag : wat doe ik met het lijk ?

FRANK : Dat kan hier toch geen probleem zijn. In de bossen is er plaats zat. En je hebt hier die safe nog ! Waarvoor gebruik jij die eigenlijk ?

OLGA : O, voor een paar papieren. Contracten en zo.

FRANK : *(begint te lachen)* Ik moet lachen als ik eraan denk dat jouw burens ook zo 'n safe hebben.

OLGA : Natuurlijk hebben ze die.

FRANK : Wat zou daar zoal inzitten, denk je ?

OLGA : Je zou verstomd staan als je 't wist ! Ze zijn schatrijk ! Vooral Stanske ! Rijker dan haar broer Jos.

FRANK : En weet jij ook hoe dat komt ?

OLGA : Stanske heeft me haar verhaal al tien keer verteld. Kort samengevat komt het hierop neer. Vroeger was de hele omgeving hier eigendom van baronnen en

graven, die leefden van de opbrengsten die hun pachters moesten betalen.

FRANK : Jaja, dat weet ik wel. Het waren vaak nog echt middeleeuwse toestanden.

OLGA : Zeker. Wel, hier woonde een baron op het kasteeltje dat er nu totaal vervallen bij ligt. Hij leefde helemaal alleen. tot hij er een jong dienstertje bij nam. En wie was dat, denk je ?

FRANK : Stanske misschien ?

OLGA : Jawel ! Ze was amper 14 jaar.

FRANK : Meneer de baron was dus een ouwe viespeuk.

OLGA : Ze was goed uit de kluiten gewassen zegt ze er nu van.

FRANK : Dat zal dan wel ! En verder ?

OLGA : Die baron is zoals iedereen doodgegaan en hij had uiteraard een testament nagelaten... en in dat testament...

FRANK : Jaja, ons Stanske kreeg ook een lapje grond.

OLGA : Een lapje grond ?! Neenee, het overgrote deel van zijn gronden was voor haar. Ze weet zelf niet precies hoeveel hectaren grond ze bezit !

FRANK : Ja. grond. Bos en hei !

OLGA : Juist. Maar binnen het jaar was die grond plots bouwgrond geworden.

FRANK : Ach zo zit het dus ! Jaja, ik snap het. Na een tussenkomst van hogerhand is alles mogelijk nietwaar ?

OLGA : Voilà ! Geloof me maar als ik zeg dat we een rijke buurvrouw hebben !

FRANK : Je zou het niet zeggen als je haar bezig hoort.

OLGA : Och, ze is gewoon erg naïef. Maar soms verdenk ik er haar van dat ze gewoon komedie speelt.

FRANK : En haar broer ?

OLGA : Die is anders. Een ruwe bonk, met een taalgebruik dat dikwijls echt schunnig en obscene is. Het is een bouwvakker en naar het schijnt een zeer bekwame, die links en rechts allerlei klusjes gaat opknappen. Hier komt hij niet dikwijls, maar tegenover mij is hij altijd zeer correct.

FRANK : Ik heb hem hier wel eens een paar keer gezien, maar echt contact heb ik er nog nooit mee gehad. En dat zal nu ook niet gebeuren want ik moet vertrekken.

OLGA : Hoezo ? Ik dacht dat jij hier vannacht zou blijven slapen ?

FRANK : Ik moet absoluut nog een paar klanten bezoeken, maar ik ben wel van plan

om vanavond nog terug te komen. Natuurlijk hangt dat af van het weer.

(er wordt gebeld)

OLGA : Dat moet Stanske zijn. Ze heeft een sleutel maar ze belt altijd en komt dan via de keuken binnen.

(Stanske komt giechelend binnen, wat Olga en Frank ook doet lachen)

Wel Stanske, je bent zo goed geluimd. Is er iets speciaal gebeurd ?

FRANK : *(lachend)* Je gaat toch zeker niet trouwen, hé ?

STANSKE : *(giechelend)* Och gij, meneer Frank... Zo rap gaat dat niet.

OLGA : *(kijkt haar aan)* Laat 'ns horen wat er gebeurd is.

STANSKE : *(a.b.)* Ik denk dat ik verliefd ben, madame.

OLGA + FRANK : *(bekijken mekaar, dan samen)* Verliefd Stanske ?!

STANSKE : Ja !

OLGA : En waarom denk je dat, Stanske ?

STANSKE : *(giechelt weer)* O, ik heb zo'n kriebelingen in mijn buik... En men zegt toch altijd dat ge dan verliefd zijt.

FRANK : Moet je mee oppassen, Stanske. 't Kan ook betekenen dat je diarree hebt.

STANSKE : *(schrikt)* Ja ?!

OLGA : Welnee Stanske, hij zegt zo maar iets. Maar hoe kom je daar nu zo plots op ? Heb je die kriebelingen al lang ?

STANSKE : Van gisteren, madame...

OLGA : O, van gisteren... En dan ?

STANSKE : Ik was naar de winkel in 't dorp geweest en ik had een beetje met Wiza van de bakker staan praten, maar toen ik buitenkwam was het al donker en ik had die auto niet gezien.

OLGA : Een auto ? En die heeft je aangereden ?

STANSKE : Ja... maar 't was niet erg. En de chauffeur stapte direct uit en hij kwam mij recht helpen. En hij vroeg of ik met hem iets wou gaan drinken.

FRANK : Olala ! Daar komen dus die kriebelingen van !

STANSKE : Neenee ! 't Waren zijn ogen.... En zijn tenue...

OLGA : Een tenue ? Een legertenu ?

STANSKE : Neenee. Een politieman. Geen gewone politie, hé. Hij is lid van de GAT-brigade.

FRANK : Vandaar die diarreegevoelens misschien.

OLGA : De GAT-brigade ? Wat is dat ?

STANSKE : Ja zie, helemaal juist weet ik dat nog niet, maar het heeft iets te maken met inbrekers. En de baas van die groep heet Clopterop.

FRANK : Clopterop ? Amai zeg ! Dan zullen de inbrekers wel schrik krijgen als ze dat allemaal weten.

STANSKE : Jaja ! En hij is eigenlijk sergeant-majoor. Wat dat juist wil zeggen weet ik niet.

FRANK : Dat is ofwel een sergeant, ofwel een majoor.

STANSKE : Dat denk ik ook.

OLGA : En hoe heet je vriend eigenlijk, Stanske ?

STANSKE : Bob Vleugels. Maar ik noem hem Bobbie.

FRANK : En voor wanneer is de trouw ?

STANSKE : Dat weten we nog niet.

OLGA : Hoe oud is hij ?

STANSKE : Vijfentwintig jaar. Dat is wel een paar jaar jonger dan ik maar dat vond hij niet erg, zei hij.

OLGA : Wel Stanske, nu heb je echt voor verrassend nieuws gezorgd. Maar wij hebben ook wel wat nieuws !

STANSKE : Ja ? Goed nieuws ?

OLGA : Onze Frank is bezig met ons alarmsysteem te installeren. Maar dat is niet gemakkelijk !

STANSKE : Dat geloof ik best ! Maar allee, zet het 'ns aan. Ik wil dat wel 'ns horen.

FRANK : Ma, zet het nu op AAN en steek de stekker goed vast !

OLGA : Jaja ! Kom 'ns zien, Stanske. Zie, hier staat AAN en daar UIT. En nu druk ik op AAN en. en...

(er gebeurt niets)

STANSKE : Zoudt ge niet een beetje harder moeten drukken ? Laat mij 'ns proberen.

(ze duwt. zonder gevolg)

OLGA : *(tot Frank)* Het schijnt nog niet goed te werken.

FRANK : Ik moet het allemaal nog 'ns controleren.

STANSKE : Natuurlijk, meneer Frank. Maar gij zijt niet gewoon van met uw handen te werken, hé. Ik zal er onze Jos 'ns laten naar kijken.

FRANK : O, dat hoeft echt niet. Alleen, ik heb er nu de tijd niet voor.

STANSKE : Onze Jos gaat u met alle plezier helpen, meneer Frank. En misschien kent mijn Bobbie er ook wat van. Maar volgens mij moet zo'n alarm werken als er bijvoorbeeld aan de deur gerammeld wordt. 'k Zal het 'ns proberen. *(ze rammelt een beetje met de deur, weer zonder gevolg)*

OLGA : *(tot Frank)* Jongen, als jij nog ergens naar toe moet mag je toch niet meer wachten.

FRANK : Inderdaad ! Dus, tot vanavond laat, ma ! Het kan zelfs heel laat worden, maar vermits jij altijd tot een gat in de nacht werkt. *(bij Olga – een kusje, dan bij Stanske, die hij tot ieders verbazing ook een kusje geeft)* Ik zet nu het alarm wel op UIT ! *(naar keuken, kijkt dan nog even binnen)* Zie je wel hoe eenvoudig het allemaal is ! *(dan af)*

(even later een auto die vertrekt)

STANSKE : *(een beetje in de war)* Allee, wat deed meneer Frank nu ?!

OLGA : *(lachend)* Hij gaf je een zoentje, Stanske. Mocht dat niet ?

STANSKE : Eh... ik... ik weet niet. dat is de eerste keer. Het verraste mij een beetje. Ik ben het niet gewoon, hé.

OLGA : O, als je 't niet graag hebt zullen we hem straks of morgen wel aan zijn verstand brengen dat dat niet meer mag gebeuren !

STANSKE : *(ondanks zichzelf)* Jamaar...

OLGA : Of mag het misschien wel ?

STANSKE : *(aarzelend)* Ja zie, madame. Nu ik verliefd ben op Bobbie weet ik niet goed wat ik tegen meneer Frank moet zeggen.

OLGA : Je moet niks zeggen. Onze Frank weet toch dat je op Bobbie verliefd bent.

STANSKE : Ja, da 's waar ! Ik denk dat hij in de war was met dat alarm, want hij deed nogal raar, vind ik.

OLGA : Jaja, da 's waar !

STANSKE : Ik zal straks onze Jos vragen hier 'ns te komen kijken. Maar nu kan ik het niet vragen, want hij is niet thuis. Hij is naar het dorp naar een bijeenkomst van de vakbond of zoiets.

OLGA : En moest jij dan niet meegaan ?

STANSKE : Ik bemoei me daar niet mee. Maar onze Jos is graag onder de mensen. En hij begint altijd over de politiek in 't dorp. En dan drinkt hij gewoonlijk veel te veel !

OLGA : Och, iedereen drinkt wel 'ns iets te veel.

(Stanske begint te lachen)

Waarom lach je nu, Stanske ?

STANSKE : *(nog lachend)* Omdat dat bij ons ook wel 'ns gebeurt, madame.

OLGA : *(lacht)* Inderdaad. Eigenlijk is dat de laatste tijd bijna een dagelijkse zonde geworden.

STANSKE : Och, zolang het bij een dagelijkse zonde blijft...

OLGA : .. zullen we er vandaag maar mee voortgaan. Wat zou je denken van een goeie witte Chablis ?

STANSKE : Nu madame ?

OLGA : Als je er tenminste geen bezwaar tegen hebt.

STANSKE : Neenee. Zo 'n Chablis is zeker niet te zwaar.

OLGA : Dat zou ik ook denken.

STANSKE : Hebt ge nog genoeg Chablis in uw kelder, madame ? Anders nemen we wel een paar flessen uit onze kelder.

OLGA : Laat maar, ik haal wel een fles. *(naar keuken, bedenkt zich, tot Stanske)* Zeg Stanske, zullen we 'ns proberen of ons alarm misschien werkt. 't Is nu mogelijk al voldoende opgewarmd of zoiets.

STANSKE : Moet dat opwarmen, madame ?

OLGA : Dat weet ik niet. We kunnen het toch proberen. Ik ga nu op AAN drukken !

STANSKE : Niet te hard duwen, hé madame !

OLGA : Neenee ! (*drukt op AAN*)

(net zoals bij het begin komt er weer het gekras van de olifant die viool speelt)

STANSKE : Amai madame, wat is dat ?!

OLGA : Volgens mij is het een olifant die viool leert spelen.

STANSKE : Als onze wijn er maar niet slecht mee wordt.

OLGA : Denk jij dat Stanske ? Misschien kan ik best het hele geval doen ophouden door op UIT te drukken.

STANSKE : Jaja, dat is het veiligste !

(Olga drukt op UIT en het lawaai houdt op)

OLGA : Voilà ! Mijn technische knobbel heeft dat probleem weeral opgelost ! Ik haal nu de fles en jij neemt het plateau met de glaasjes. (*af in keuken*)

STANSKE : (*haalt plateau en glaasjes, lachend*) Dat van die olifant moet ik toch 'ns tegen onze Jos vertellen.

OLGA : (*terwijl ze terugkomt met de fles en die gaat ontkurken*) En zeggen dat ik niet eens wist dat ik een technische knobbel heb.

STANSKE : Ik heb een paar knobbels op mijn voeten, maar ik denk dat ik daar niks kan mee doen.

OLGA : (*schenkt twee glaasjes in*) Zullen we dan maar 'ns op ons alarm drinken ?

STANSKE : Eigenlijk wil ik op alles drinken. Maar weet gij eigenlijk waar ik wijn heb leren drinken ? Want wijn moet ge leren drinken, hé madame ?

OLGA : Absoluut ! Bij de baron denk ik.

STANSKE : (*lacht*) Inderdaad ! Bourgogne was zijn lievelingswijn. En dan moest ik altijd een glaasje meedrinken, maar nooit meer dan één. De rest van de fles was voor hem. (*lacht*) En dan begon hij altijd Frans te klappen. Gij kunt ook heel schoon klappen. Dat is Nederlands, hé madame ?

OLGA : Ik probeer zo goed mogelijk AN te spreken en te schrijven.

STANSKE : Hoe heet dat juist ? AN. Dat is toch een soort Vlaams, hé ?

OLGA : AN betekent Algemeen Nederlands.

STANSKE : Ik wist dat het iets met Holland te maken had. Meneer Frank klapt soms ook zo. En ik denk dat hij daar meer van kent dan van alarmsystemen.

OLGA : Dat denk ik ook !

STANSKE : Maar 't is toch een geleerde meneer, hé ? Wat doet hij eigenlijk ?

OLGA : Hij is hoofdagent bij een grote verzekeringsmaatschappij.

STANSKE : Agent ? Hij is dus bij de politie ?

OLGA : Neenee. Het heeft met verzekeringen te maken. Jullie zijn toch verzekerd tegen brand en zo ?

STANSKE : Ha, ge bedoelt verassureerd. Jaja, wij zijn verassureerd. Tegen brand bijvoorbeeld. Maar ook tegen inbraken en zo. Want tegenwoordig is dat nodig. Er wordt vandaag de dag vreselijk veel ingebroken de laatste tijd. Ook hier in de buurt, hé. Allee, gisteren vertelde Wiza van de bakker mij dat er twee nachten daarvoor bij de brouwer en bij de begrafenisondernemer ingebroken was. Allee, denk nu 'ns na zeg ! Bij de brouwer. oké, ze hadden misschien grote dorst. Maar bij de begrafenisondernemer. Verstaat gij dat nu, madame ? En dat is nog niet alles ! Die mens verschoot zodanig dat hij erbij neerviel... zo maar ineens. En dood, hé ! Compleet dood ! Niet de inbreker, hé ! Neenee, de begrafenisondernemer.

OLGA : Amai zeg, wat 'n verhaal ! En vlak daarop werd jij bij het buitenkomen overreden door uw Bob.

STANSKE : Jammaar, zo hard reed hij niet. Ik denk dat het eigenlijk een beetje mijn schuld was. Ik ben dat verkeer niet gewoon.

OLGA : Waar ben jij eigenlijk geboren, Stanske ?

STANSKE : (*flapt het eruit*) In Parijs !

OLGA : (*verrast*) In Parijs ?! Serieus ?

STANSKE : (*lacht*) Welnee. Ik zei zo maar iets. Ik ben hier geboren, in de buurt van het kasteeltje... en ik zal hier wel blijven wonen tot ik erbij dood val.

OLGA : Daar is het nog veel te vroeg voor, hé Stanske ! En nu zeker... met uw Bobbieke.

STANSKE : O, maar zo rap zal dat allemaal niet gaan ! Ik moet ook aan onze Jos denken. Wat moet die gaan doen als ik er niet meer zou zijn.

OLGA : Heeft die nog altijd niet gedacht aan trouwen ?

STANSKE : Ik weet alleen dat hij al bijna zes jaar een schone foto van een meisje in bikini in zijn portefeuille heeft zitten.

OLGA : Ja ? En weet je wie dat meisje is ?

STANSKE : Wel madame, in 't begin dat gij hier woonde kwam meneer Frank toch regelmatig naar hier. En iedere keer met een ander meisje ! En ik herinner mij nog dat hij eens een meisje bij had die een stem had gelijk een engel. En daar is die foto van. Maar gij hebt ook zo 'n stem, hé madame. Zie, dat zou ik nu gaarne kunnen. Zo schoon kunnen zingen, dat moet toch plezant zijn, hé.

OLGA : Iedereen kan zingen, Stanske. Niet allemaal even goed natuurlijk. Maar toch een beetje. En je moet je stem oefenen.

STANSKE : Ja, dat zal wel. Ik probeer dat soms wel eens. Maar als onze Jos thuis is en hij hoort mij zingen zegt hij altijd dat ik een stem heb gelijk een kicken dat een ei legt.

OLGA : Dat zegt hij toch maar om je te plagen. Jij hebt een heel normale stem, Stanske. Dat is natuurlijk geen coloratuur, maar dat is ook niet nodig.

STANSKE : Een wat ?

OLGA : Een coloratuur. zoiets als... *(probeert een paar noten, maar dat lukt niet zo best)* Enfin, zoiets hé.

STANSKE : Maar madame, gij kunt in de opera gaan zingen !

OLGA : Ik zal me maar liever bij mijn boekjes houden.

STANSKE : Over boeken gesproken, madame... Zijt ge al aan een nieuwe roman begonnen ?

OLGA : Dat is een heel indiscrete vraag, Stanske !

STANSKE : Indiscreet... wat wil dat zeggen, madame ?

OLGA : O, eh... een beetje onbeleefd.

STANSKE : Oeioeioei, ik had dat niet mogen vragen.

OLGA : Luister, voor één keer dan. Er komt iemand in die een zwak heeft voor nieuwe pannen.

STANSKE : Nieuwe plannen ?

OLGA : Pannen ! Maar geen gewone pannen... Ze moeten vooral heel zwaar wegen. Ik ga je er een voorbeeld van geven. *(even naar keuken en terug met zeer zware pan)* Bekijk die pan 'ns ! En voel 'ns hoe zwaar ze weegt !

STANSKE : *(voelt)* Amai ! Zeg, daar kunt ge een olifant mee dood kloppen !

OLGA : Ik zal ze maar vlug terugbrengen naar de keuken. *(wat ze ook doet)*

STANSKE : *(als Olga terug komt)* Madame, ik denk dat ik weet waarvoor die pan moet dienen !

OLGA : *(quasi verbaasd)* Ja ?!

(Er stopt een auto, even later wordt er gebeld, op de deur geklopt en lawaai gemaakt)

Wat nu ?

STANSKE : *(bang)* 't Zal toch zeker onze Jos niet zijn, die niet binnen geraakt ? 't Is bijna acht uur... jaja, hij zal 't wel zijn.

OLGA : Maar dan is hij wel aan de verkeerde voordeur.

STANSKE : Dat zou ook de eerste keer niet zijn, hé madame.

OLGA : Hij is niet alleen, Stanske. Ik hoor nog iemand.

STANSKE : Hij zal zeker weer één of andere zuiplap meegebracht hebben. Want dat gebeurt ook regelmatig.

CLOPTEROP : *(die Jos stevig bij zijn kraag vast heeft, komt binnen in een soort legeruniform en maakt evenveel lawaai als Jos)* Zwijg gij ! Zwijgen, zeg ik !

JOS : Wat ? Ik zwijgen... voor u, stuk stront ?!

STANSKE : Allee Jos, let op uw woorden ! *(tot Clopterop)* Ge moet het hem niet kwalijk nemen, hij bedoelt het goed. meneer.

CLOPTEROP : Weet ge wat die kerel aan 't doen was toen ik hem hier aan de deur betrapte ?

OLGA : Wat dan wel, meneer. eh...

CLOPTEROP : Clopterop met een C, madame. Hij was bezig met een breekijzer uw voordeur te forceren. En hij is zo zat als een kanon. Maar ik heb hem op heterdaad betrapt ! De inbreker !

OLGA : Inbreker ?! Maar dat is...

STANSKE : Hij is zat, da's waar meneer Clopterop, maar het is geen inbreker.

CLOPTEROP : Gij schijnt hem goed te kennen ? Ga me nu niet vertellen dat een pront madammeke gelijk gij getrouwd is met zo'n stuk schorremorrie.

STANSKE : Nee, dat ben ik niet. Maar 't is mijn broer !

JOS : Hoort ge 't nu, stomme klootzak ?! En ik woon hier !

CLOPTEROP : Let op uw woorden, hé ! Dat is smaad aan de politie.

JOS : Politie ? Met de politie van het dorp hier hebt gij niks meer te maken !

CLOPTEROP : Daar wil ik niks meer mee te maken hebben ! Dat is daar juist een nest kwekkende ganzen. Ik ben blij dat ik daar weg ben.

JOS : Neenee, zo is 't niet. De oude commissaris heeft u doen buitensmijten omdat hij u een keer betrappt heeft in uw bureau, met een koppel jonge meisjes op uw schoot en een hoop beha's in de onderste schuif.

CLOPTEROP : Leugens, allemaal leugens. Die vent was seniel. Hij liep verdomme meer zat dan nuchter rond in zijn bureau.

JOS : En gij hebt altijd gedacht dat ge hem zoudt kunnen opvolgen als commissaris, hé? Maar vrienden hebt gij daar niet, Filibert Clopterop ! Ik ken ze daar allemaal : de Jef, de Jules, de Krop, de Witte, en nu is er weer een knap gastje bijgekomen, de Bob.

STANSKE : Die ken ik.

JOS : Hoe ? Die kent gij ? Van waar kent gij die dan ?

STANSKE : 't Is een knappe gast, hé meneer Clopterop. Hij is nog jong maar hij kan het heel goed uitleggen. Hij mag soms met u meegaan om met de mensen te praten.

JOS : En hoe hebt gij die leren kennen ?

STANSKE : Dat heb ik al uitgelegd. Hij heeft mij overreden, maar daarna heeft hij mij drie keer gekust ! En ziet ge die ring hier ? (*toont hem*) Wel, die heb ik van hem gekregen.

CLOPTEROP : Tiens, laat mij die ring 'ns goed zien. Jaja, 't is een schone.

JOS : En ziet gij die Bob nog altijd ?

STANSKE : Niet speciaal. Daar zijn we te oud voor, zegt hij.

JOS : (*tot Clopterop*) Wist gij daar iets van ?

CLOPTEROP : Dat zijn mijn zaken niet.